

BÖLÜM 6

Kurtarıcı Mesih'in diriliş yaşamıyla birleşen, günah karşısında ölüdür. Güzel; inanlının günaha ilişkin durumu nedir, ne olmalı? Ne demişti Pavlos daha önce? "Ama günahın arttığı yerde kayra da her ölçüyü aşan bir artışla çoğaldı" (5:20). Nicelerin aklını bir sürü soru kurcalayabilir: "Günahın çokluğu kayrayı artırıyorsa, ne güzel! Bol bol günah işleyelim, böylece Tanrı'nın inayetine genişleme olanağı sağlayalım." Ya da, "Kayranın koruyuşunda olduğumuza göre, günahın çirkinliğini açıklayan ruhsal yasadan özgürüz. Gayrı hiçbir kısıtlama yoktur önümüzde!"

Bu türden küstah, çılgın ve her saygıdan yoksun savlamalara yazar Pavlos vurgulamalı 'hayır' diyor. Ve ardından bu bölümün temel tezini dünyanın gözü önünde sergiliyor: "Günaha karşı ölmüş olan bizler bundan böyle nasıl günah içinde yaşayabiliriz?" (6:2). Bu önemli sorunu bir örnekle aydınlığa getirmek yerindedir. Varsayalım, Bekir bey tümünden bekri. İspirtoya varıncaya dek her alkollü nesneyi, her ne bulursa aşağı indiriyor; hiçbir yolla şifa bulamıyor. Sonunda siroz karaciğerini mahvediyor, Bekir beyi yere seriyor. Çevresi geniş. Onu seven masa arkadaşları hep cenazesine katılıyor. Öylesi bağlılık duydukları arkadaşlarını en çok sevdiği armağanla yolcu etmek istiyorlar. Ona ne getirelim? En uygunu seçkin viskiler, itinayla demlenmiş pahalı içkiler, parlak partilerde açılan eski şişeler.. Her biri çok para döktüğü şişeyi getirip tabutun çevresine saygıyla diziyor: "Bekir bey kalk, iç eğlen!" Ses seda kesilmiş. Ne oldu öylesi içki tutsağı Bekir beye? Öldü! Her şeye öldü. O denli sevdiği içkiye de öldü. Daha yaşamda olsaydı onları derin zevkle soğururdu. Gelgelelim Bekir bey ölüdür. Artık bu nesnelere ilgisi isteği albeni kalmamış.

Temsilde hata olmasın. Günahtan kurtaran Mesih'e dönen, yeniden doğan kadın ya da erkek eski yaşama ölmüştür. Önceki yolun, gidişin çekiciliği kalmamıştır artık ona; tümü geride bırakılmış. Onu gün günden destekleyen Tanrı'nın yöntemi şöyle vurgulanır: "Aldanış tutkularının ardı sıra koştuktan sonra çürüyüşle noktalanın, geçmiş yaşantı zinciriyle bağlı önceki insanı atın üzerinizden" (Efesoslular 4:22; bkz. Romalılar 6,7, 8:1,17; Galatyalılar 1:19; 5:24; Koloseliler 3:8,9). Yaratan Tanrı'nın kesin kurtarma gücü böylesi içerikli ve çok boyutludur. Bundan bilgisizlikte gün tüketen, Tanrı'yla ilgili en parlak gizemi kavrayamama çıkmazındadır. "Mesih bizim için lanetlenerek, ruhsal yasanın lanetinden bizleri özgür kıldı. Çünkü Kutsal Söz'de şöyle yazılmıştır: 'Tahtaya asılan herkes lanetlenmiştir'" (Galatyalılar 3:13; bkz. Yasanın Tekrarı 27:26; 21:23).

Yeniden doğuş tanrısal eylemdir, sonucuysa kesindir, belirgindir. Birey eski yaşam zincirinin koparılmasıyla sevinçtedir. Eski hamam eski tas kuramının geçerliliği kalmamıştır artık. Mesih arıttığı, kurtardığı insanı günaha tutsaklıktan özgür kılar (6:6,7,14,17,18,29). Kurtulduğunu, yeniden doğduğunu bilen kişi bu gönence yaşar. Sonsuza ileten aydınlanıştır bu. İnanlı günahın getirdiği yargıdan kurtulur, günahın doğal varlıkta oluşturduğu biçimsizliklerden kutsallığa kavuşur. Mesih'in kurtarma, yeniden yaratma gücü Tanrı'ya özgüdür. Yeniden yaratılan, Yaratan'ın yapıcı yetkisini içinde duyar, O'nu herkese yayar.

İsa, Adem'in göbeğinden kesilmiş biri olsaydı, konusu edilen tanrısal eylemlerden bir tekini yapamazdı. O kesinlikle suçsuz, günahsız, kusursuz, kutsal tek kişidir. Baba Tanrı'nın kutsallığını tatmin edendir. Gerçekten tövbe edenin aklına düşüncesine bambaşka yöntem verendir. "Bu giz Mesih'in içinizde olmasıdır" (Koloseliler 1:27). O'na iman eden hem arıtılır, hem de pak kılınır. Bu ilişkide yeni baştan inanlının kararı-isteği anımsatılsın. Beden o uçarı anlara günlere özlem çekince inanlı, önceki yaşam eylemlerine ayak uyduran huy ve davranışları içinden attığını hemen anımsar (6:14,15). Onda konut kuran Kutsal Ruh bu insanı o anda uyarır, yeni varlık olmanın benzersiz özelliğine onu uyandırır (bkz. Efesoslular 1:13; 4:30; I.Selanikliler 3:13). Tanrı yeni yüreğin, yeni ruhun oluşturucusudur (bkz. Mezmur 51:10; Hezekiel 11:19; 36:26). Ama bu, ademoğlunu pasif (edilgen) durumda bırakmaz. Tanrı Mesih'e iman aşamasına gelenin aktif (etkin) yükümlülüğünü de vurgulamakta, yeni yüreği, yeni ruhu özleyen Mesih'e bağlı bir inanlı olduğunu ona duyurmakta (bkz. Hezekiel 18:31; II.Korintoslular 7:1; Filippililer 2:12,13; Efesoslular 5:14).

Bu köklü gerçeklerle karşılaşan, Mesih inancının bir din bağlılığı değil, doğuştan miras edinilen kimlik özelliği değil, yepyeni yaşam yöntemi olduğunu kavramakta güçlük çekmez. Eski yaşam Adem'e bağlılıktır, günaha ve ölüme tutsaklıktır. Yeni yaşamda önder Mesih'tir, doğruluk güncel gündemdir, Kutsal Ruh inanlıya yönetmendir, kayra ve iman Tanrı-inanlı bağlantısıdır, yaşam sonsuzlara uzanan güvenliktir.

Mesih'e kesin bağlılık, günaha ölmenin anımsatıcısıdır. Bağlı bulunduğumuz Mesih günah için öldü, inanlı bu ölüm yoluyla günaha öldü. Bu gizemcilik değil, zikir çekmek değil, Mevlevi tarikatına katılmak değil, tanrısal eylemle yenileniş Mesih'le sürekli özdeşliktir. Pavlos bunu inancın en iyi bilinen ve her inanlı tarafından severek sevilerek benimsenen vaftiz uygulamasıyla betimliyor. '*Vaftizomai*' Hellence'de suya batırılmaktır. Bilindiği gibi vaftiz edilen Mesih bağlısı kadın ya da erkek imanının belirgin tanıklığı niteliğinde sulara gömülerek Baba, Oğul, Kutsal Ruh adıyla vaftiz edilir. "İsa onlara yaklaşır, 'Gökte ve yeryüzünde tüm yetki bana verilmiştir' dedi. 'Gidin bütün ulusları öğrencim yapın. Onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adıyla vaftiz edin. Sizlere buyurduğum her şeyi tutmaları için kendilerini eğitin. Bilesiniz ki tüm günler boyunca, çağ sona erişinceye dek sizlerle beraberim'" (Matta 28:18-20).

Bu kesimde uygulamanın betimsel anlamı belirtiliyor, bunun yanı sıra da vaftiz edilenin buna niçin uyduğu açıklanıyor. Tanrı bireyi Mesih'in kefarete ölümüne iman etmeye çağırır. Bunu değerlendirenin Mesih gibi ölmesi, gömülmesi, yepyeni yaşama dirilmesi doğal sonuçlamadır (6:3). Mesih'le birleşmenin açıklıkla belirtilendirilmesidir bu. Vaftiz eden kişi vaftiz edileni betimsel bakımdan Mesih'in ölümüyle özdeş kılar. Ölüye gömülme yaraşır. Yeni inanlı suya batırılınca Mesih'le birlikte O'nun ölümüyle gömülmesiyle özdeş olur. Sulardan dışarı çıkarılınca da Mesih'in dirilişiyle birleşir. Bundan sonrası, dirilen Mesih nasıl gayrı ölüm bilmeyen görkemli bedenle yaşıyorsa, O'nun inanlısı da diriliş yaşamının yeniliğindedir. Günaha karşı zafer yaşamı.. Bununla vaftizin anlamı içeriği betimlenir (6:4). Vaftizin hem uygulamalı hem de betimsel anlamı budur. Bu parçada vaftizle, Kurtarıcı'ya iman eden kadının erkeğin, kararlılık ve özgürlük kapsamında önceki günahlı yaşama öldüğü aleme ilan edilmekte. Bu yüzden Mesih'e iman edenin özgür ve kişisel isteğiyle vaftizi istemesi gerekli bir belirginleştirmedir.

Bebeklerin çocukların vaftizi sonradan araya sokulmuş bir töreciliktir; Kutsal Söz'de her tür destekten yoksun bir uygulama (bkz. Koloseliler 2:12; 3:3; Galatyalılar 3:27; I.Petros 4:1). Mesih bağılsının O'nunla birlikte öldüğü bu bölümün sürekli üstelemesidir (bkz. 6:2,3,4,5,6,7,8,11,13). Yalnız O işkenceler çekerek öldü, bizse O'nun kurtarmalık ölümüne iman ederek özdeşliğe girdik, ölümünün bütün sağlayışlarından yararlandık, hem de gün günden yararlanmaktayız (bkz. Galatyalılar 2:20). İsa Mesih'in ölümü tanınmazsa günaha ölmek de bilinemez (bkz. I.Yuhanna 3:9; 5:18). Bu ilişkide, bir insanı vaftiz ederek onu Hristiyan yapmak savlamasının saçmalığı da anımsatılmalı. Hristiyanlığı beğenerek vaftiz edilen pek çok kişi olmuştur ve vardır. Ne yazık ki, bunların vaftizde beliren içerikten hiç bilgisi olmamıştır. Vaftizi tören saymak da bu anlamlı uygulamayı her tür değerden soyup soğana çevirmektir. Vaftiz belgesi vermekse lüzumundan fazla bir çabadır ve yeri düşünülemez.

Vaftiz kendiliğinden hiç kimseye yarar sağlayamaz. Kişi Mesih'le ölmek, gömülmek, dirilmek konularında O'nunla özdeşleşmemişse.. İlkin, Mesih'in kurtarışını herkese bildirmek, ardından iman edeni O'nun adıyla vaftiz etmek tanrısal buyruktur. Gerçek inanlının vaftiz edilmesi kesenkes zorunludur. Vaftiz, önceki günahlı yaşamla, geçmişteki din bağlantıları ve töreleriyle ilişkinin kesildiğini çevreye açık açık bildirmektir. Bu kararla yüz seksen derecelik bir yön değiştirme olduğunu hiç korkmadan çevreye göstermektir (bkz. I.Petros 3:21). Tanrı o tek kurbanla günahı kaldırdı, buna iman edeni arıttı. (İbraniler 7:27; 9:12,26,28; 10:10,14; I.Petros 3:18).

Mesih ölümden dirilince günahın yargısını taşımış, etkisini kırmıştır. Mesih'le dirilen inanlı da günahla ilişkisini keser, Mesih ise onu sonsuzlara dek saklar. Mesih'in doğruluğu inanlının mirası gönenci olur. Diriliş gününde Tanrı Mesih bağılsına yepyeni diriliş bedeni verecek. Tıpkı Mesih'in diriliş bedeni benzerliğinde.. Mesih'in yeni bedenle dirilişi inanlısına o parlak dirilişin, kuşanacağı yepyeni bedenin habercisi olmuştur (bkz. I.Korintoslular 15:43,48,49; Filippililer 3:20,21).

Günaha tövbe edip Mesih'e iman yoluyla yeni doğuşa gelen, vaftiz edilen biri uzun süredir görmediği bir arkadaşla karşılaşır bir gün. "Ben öldüm, yeni insan olarak dirildim" yolunda içerikli bir bilgi iletir ona. Arkadaşı bu gizemli sözden bir anlam çıkaramaz. "Acaba nedir ölmek, sonra da yeni insanı kuşanmak?" yolunda bir merak kafasını hep kurcalar. Bir süre sonra yeniden arkadaşıyla karşılaşır, o bu kez şöyle der: "Eski yaşama ölmelisin, yeni insanı kuşanmalısın. Bu sağlayışı Rab İsa Mesih verir." Konuya aklını yorarken gerçek şimşek gibi önünde çakar. Demek ki arkadaşım İncil'in sözünden aydınlanmış. "Bilgide yenilenen kendisini yaratana benzeyen yeni insanı kuşandınız" (Koloseliler 3:10). Vaftizmin temel özellikleri şunlardır:

1. Günaha ölüm,
2. Mesih'in sunduğu yepyeni yaşama diriliş,
3. Tüm varlığı üçte tek tekte üç Tanrı'ya sunmak.
"Gidin bütün ulusları öğrencim yapın. Onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adıyla vaftiz edin. Sizlere buyurduğum her şeyi tutmaları için kendilerini eğitin. Bilesiniz ki tüm günler boyunca, çağ sona erişinceye dek sizlerle beraberim"(Matta 28:19,20).

Yaratan-Kurtaran eski insanı dinlerle, törelerle, icaplar ve tekbirlerle onarmaz. Kendine özgü yetkiyle günahlıyı kurtarır, onu ölmeden ölüme götürür, mezara girmeden önceki yaşantıyı mezara kor, yepyeni bir insan yaratır. Adem'e bağlılığı Mesih'e bağlılığa dönüştürür. Mesih bir kez öldü; bir daha ölmez. Günahlı insan da Mesih'e imanla eski yaşama ölür, yeni yaşamı kuşanır (6:8; bkz. I.Korintoslular 15:3-4). Hiç kimse günahın egemenliğini iticiliğini yadsıyamaz. Herkes günaha karşı ne denli savunmasız olduğunu çok iyi bilir: Cinsel çekiş mi, yalan mı, tamah mı, şiddete götüren hırs ve çirkin tepki mi, kin mi? vb. Bu takatsizliği Mesih kaldırır: O'nunla günaha ölmemizle (6:10). Vaftizimizi O'nun ölümüyle bir saymamızla. Pentekost günü Petros'un herkesi tövbeye çağıran konuşmasını dinleyenler "yüreklerine hançer saplanmış gibi oldu" ardından, "Kardeşler, öyleyse biz ne yapmalıyız?" diye korkuyla dolu soruyu yükselttiler. Petros onları aydınlattı: "Günahlarınızdan dönün ve günahlarınızın bağışlanması için her biriniz İsa Mesih'in adıyla vaftiz edilsin. Böylece Kutsal Ruh armağanını alacaksınız" (Habercilerin İşleri 2:38; 8:16; Romalılar 6:3; Galatyalılar 3:27). Günahlı insan İncil'de şöyle anlatılır: "Sizler de suçlarınızdan ve günahlarınızdan ötürü ölü kişilerdiniz... suçlarımızın içinde ölü olan bizleri Mesih'le birlikte yaşama getirdi. Kayrayla kurtulmuş bulunuyorsunuz" (Efesoslular 2:1,5).

Tanrı karşısında diri birey durumunda belirlemek (6:11) aşamaların en parlağıdır. Diri bireyin kurtarıcı Mesih'le özdeşleşmesi bir varsayım değil, kuram değil, din kursu değil, O'nun ölümüyle ölmesi, sonra da yeni yaşamı kuşanmasıdır. Bu parlak gönence gelene günah devrik diktatördür. Bu gerçek hiç unutulmamalı ve güncel imanla işlerliğe konulmalı: "Bundan böyle günaha tutsaklık etmeyelim" (6:6). Artık ruhsal yasanın zalim dikta rejimi altında inlemiyoruz, tersine Mesih'in özgürlük sağlayan iyicil yönetimiyle övünüyoruz. Kayra altındayız (bkz. Yuhanna 1:17). Mesih'e iman eden O'nun kesin vadinin öz varlığında gerçekleştiğine tanık olur, bu tanıklığı da herkese duyurur: "Size önemle belirtiyorum: Sözümü kim tutarsa sonsuza dek ölüm görmeyecektir" (Yuhanna 8:51).

Ölüm, Yaşam Başkanı'nı üç gün bağrında tutabildi (Habercilerin İşleri 3:15). Ama Tanrı O'nu ölümler arasından diriltti. O'nun tüm görgüleri inanlının kurtuluşuyla, dirilişle, zafer yaşamıyla ilgilidir. O olmadan bu parlak gönencilerin bir teki bile gerçekleşemez. İnanlı günahın kahredici egemenliğiyle tanış oldu; O'nun ezici gücünü iç varlığında işlerlikte gördü. Bu dikta yönteminden kaçtı Mesih'e sığındı; kurtuldu. Öte yandan günahın kırıcı egemenliğini bilmeyen, dinsel olsun dinsel olsun, günaha karşı savunmasız yaşayan, günahın ne denli amansız bir köle ağası olduğunu tanımayan, içinde boğuştuğu çaresizliği anlayamaz. Ama günahattan özgür kılınan, günah yönteminin en amansız boyunduruk olduğunu bilen yeni baştan günah uğraşlarına atılamaz. Aynı zamanda günahının Mesih'e en ağır işkenceleri çektirdiğini bildiğinden Tanrı'yı ve Mesih'i incitmemek kararıyla yeryüzündeki günlerini kutsallıkta esenlikte geçirir. Günah diridir, ama inanlı ona karşı ölüdür; günaha meydan okuyabilir savunmadadır: "Ben Mesih'in dirilişle yeni yaşama dirildim; sense yenik-düşük bir diktatörsün" diyebilir.

Günah ilkin akılda yuva kurar. Eylemlerini beden parçalarına aktarır: Gözler, dil, kulak, eller, ayaklar, vb. Tüm günahın amansız pençesinde inler. Öte yandan Mesih'le dirilen, günahın saldırılarına karşı nasıl davranılacağını bilebilir. Hiç kimse iradesine, vicdanına güvenmesin. Kuşkusuz, varlıkta bunların etkisi yadsınamaz.

Ama ne birinin ne de ötekinin günahı defedebilecek gücü-yeterliliği vardır. İblis varlığımızda taşıdığımız bu soyutsal silahlardan daha güçlüdür. Ondan güçlü olan salt Mesih'tir (bkz. II.Korintoslular 2:14; Filippililer 1:21).

Mektubun yazıldığı yıllarda köle alışverişinde uygulanan bir yöntem geçerliydi. Köle yeteri kadar para biriktirebilirse bu parayı tapınağa götürüp oraya bırakır ve gayrı tapınağın bağılısı olurdu. Tapınak parayı köle sahibine verince onun köle üzerinde hiçbir yetkisi kalmazdı artık. Köle bundan böyle tapınağın kuralları uyarınca yaşardı. Mesih bağılısı İsa'nın kanı pahasıyla gınahtan satın alındı. Bundan sonra teslim olduğu Mesih öğretisine gönülden boyun eğer. O kendisini Mesih'in kutsallık ilkesine teslim etmiştir. Bedeni Tanrı'nın kutsallık ilkesine uyruk olmuştur. Oysa önceki yaşamda aynı beden çeşit çeşit kirliliğe tutkundu (6:17). "Ama kötüler çalkalanan deniz gibidir, O deniz ki, rahat duramaz, suları çamur ve pislik savurur. Kötülere esenlik yoktur diyor Tanrım" (Yeşaya 57:20-21).

Mesih bağılısı ruhsal yasanın sert ve katı şartlarından Tanrı kayrasıyla özgürlüğe yükselmiştir. Gayrı efendisiz değildir. Onu kutsal kanıyla satın alan Mesih o yaşama kendi yöntemini, kurallarını, ilkelerini işler (6:18,19; bkz. Yeremya 31:33; İbraniler 8:10; 10:6). Mesih'in inanlısı bir din icabına uyarcasına değil, özgürlüğe kavuşmuş yeni insan durumunda Tanrı'nın isteğine canı gönülden sarılır.

Günahın kölesi ters bir özgürlük bilir (6:20). Doğruluktan özgürdür o. Doğruluğa karşı direnmekte, ona sırtını çevirmekte, keyfine göre iş yapmakta özgürlüğü var onun. Kafasız özgürlük. Günahın kölesi, doğruluğun rest çekicisi.. Acıklı mı acıklı! (bkz. Yuhanna 8:31-36). Bunlara Mesih içtenlikle seslenir: "Ey bütün yorulanlar ve yük altında yıprananlar! Bana gelin. Sizleri dinlendiririm" (Matta 11:28). Mesih'in gerçekleştirdiği gönencili sonuç şudur: "Şimdi de kutsallığa yükselten doğruluğun uşakları...Bundan topladığımız ürün yaşam kutsallığıdır" (6:19b, 22b).

Bu yerlerde kutsallık ilkesi ve gönenciyle karşılaşırız (bkz. 1:4). Tanrıbilim kuşaklarında çok iyi tanınan ve sayılan Jonathan Edwards (1703-1758) kutsallığa ilişkin düşündürücü bir gözlemde bulunmuştur: "Tanrı'yı düşünürken canımı ve ruhumu mest eden yönü O'nun kutsallığıdır. Tanrı'nın ödünsüz kusursuzluğu, Oğlu İsa Mesih'in parlaklığı ve yüceliği. Böylesi bir görkem sahibinin kendisini benim gibi bir günahlıya açıklığı insan kavramının ötesindedir. Bu Tanrı kendisini bana kutsallığında açıklıyor. O'nun kutsallığı ruhumda saygının yanı sıra sevinç çağlayanları oluşturuyor. Böyle bir Tanrı'nın ışığında, gönencinde olmam canıma derin esenlik ve güvenlik sağlıyor." Tanrı kutsallığının bireye gelişi, kutsallığını kanıtlamak için biricik Oğlu'nu o çirkin haçta günah kılması (bkz. II.Korintoslular 5:21) kafaları uğraştıran düşünce olmalı. Tanrı, günahın zorladığı kutsallığının hakkını vermek için kutsal Olan'ı sunu kıldı. Bu ölüm sunusuyla kurtulana kutsallık kapısı açılmıştır. Ondan giren, önceden hiç bilmediği kutsallık donatımıyla kuşatılır, kutsallığın varlığı kutluluktan kutluluğa ileten odalarında Mesih'in şölenine katılır. Kutsallık Tanrı'nın önde beliren özelliğidir. Bununla bağdaşık uyumlulukta kutsallık ademoğlunun en önde beliren yararadır (bkz. I.Selanikliler 3:13).

6:15-23 kesimi istenç (irade) ve sorumluluk konularını kapsar. Tanrıbilimde, felsefede, toplumbilimde en çetin sorunu oluşturan bu konu yazının dışında

birakılmıyor. Bir düşünür olan yazar Pavlos önündeki düğümün gizemini felsefeleştirmiyor. Tersine, günah bağından özgür kılınan, Tanrı'nın uşaklığına yükseltelen, yaşam kutsallığının ürünleriyle donatılan sonsuzun güvenliğini bulanlara sesleniyor. Doğal bireyin (yeniden doğmayan) istenci de sorumluluğu da kendi yaşamına dönüktür. Varlıkta egemen kesilen 'Ben' daima düşük istençle yöneltilir, sonundaysa bunun acı ürününü devşirir. Buna karşı günahtan özgürlüğe getirilen kadın erkek istençlerini ölçüye vurabilir. Düşük varlığını utanca götüren ağır sorumlulukların yükü altında ezilmez; çünkü o teslim olduğu öğretiye gönülden boyun eğmiştir (6:13,17,19). Günahın uşağıyken o, doğruluğa özlem çeken istenci hiçbir yolla doğruluk ürünleri yetiştiremez, düş kırıklığıyla sonuçlanan eylemlerin altından kalkamaz. Onun öz yapısı (karakter) günahlıdır, özgür kılınmamıştır. İstençleri günahlılığın etkisinde ve yönetimindedir. Bunu hepimizden iyi bilen Rab İsa Mesih yeniden doğuşun önemini üstelemeye vurgular. Bir vakitler bencilliğe ve nefse hizmet eden öz yapıyı taptaze gerçeğe ve aşamaya yükseltmekle ilgilenir. Mesih yaşamı ve yaşamın yöntemini değiştiren kurtarıcıdır. Ters durumda O'na iman etmenin ne anlamı olabilir, ne de bir yararı.

Yaratan'ın ademoğluna havvakızına sağladığı temel armağan özgürlüktür. İstencin özgürlüğü bireyin yaptığı seçimle belirgin olur. Özgür istenç taşıyan kişi günahın uşağı olabilir (bkz. Yuhanna 8:31-36), ya da doğruluğa ulaştırın söz dinlerliğin (6:16b; bkz. İbraniler 12:23). Görüldüğü gibi ezici çoğunluk istencini bencil kovalayışlarda kullanıyor, sonundaysa çok ağır sorumluluk zincirini taşıyor. Özgür insanın, özgürlüğünü her durumda kusursuz-kutsal istençle beliren Tanrı Oğlu Mesih'e teslim etmesi iç yaşamda düzen ve erdem ürünlerini yetiştirir. Ademoğlunun günahlılığı onun istencini sağlıklı biçimde kullanmasına karşı engelini dikmiş bulunuyor. Bu düş kırıcı tutsaklıktan özgürlük tüm özgürlüklerin ön sırasındadır.

Ne yazık ki, pek çok kişinin özgürlüğünü ters doğrultuda, bencillik ilişkilerinde kullanması kendi başına bin bir çorap örmekte: "Özgür değil miyim? Dilediğimi, doğru saydığımı yaparım" sırasından yıkıcı karar günahlıyı dertten derde sürüklüyor, içinden çıkılamayan karanlık dehlizlere çekiyor. Evet, herkes serbestlikle istencini dilediği gibi kullanabilir; ama bu yöntemin oluşturduğu acı sonuçlar gözlerin önünde. Yıkıcı seçimler dizisinin sonucu, verilen kararın bozukluğundan da berbattır her durumda. Eli silahlı bir meyhaneci müşterilerine sürdüğü düşük nesneyi onlara şu sözlerle dayarmış: "Hem bu içkiyi soğuracaksınız, hem de onu beğeneceksiniz." Günah derebeyi de matahını işte böyle sürer. Tarih pek çok derebeyinden söz eder, ama gözle görülemeyen bu derebeyinin amansız tahakkümü sadece Tanrı Sözü'nde anlatılır.

Bir ruhbilimci şu ilginç gözlemde bulunur: Dine dinselliğe eğilimli insanların ortaklaşa (müşterek) özelliği nedir? **1.** Akılsal işkence ve ruhlarında duydukları huzursuzluk, **2.** Bunun çözümünü arayış. Ve bu bilgin sorunu şöyle özetliyor: **1.** Varlığında bir düzensizlik duymaktayım, **2.** Bu düzensizlikten sıyrılmam gerekir, yüce güçlerle ilişkiye gelmeliyim. Birey bu düşünceyle dinine sarılır.. Öte yandan Tanrı tüm insanlığı şöylece kendine çağırır: "Ey dünya uçları, hepiniz bana yönelin ve kurtulun. Çünkü Tanrı Ben'im ve başkası yoktur" (Yeşaya 45:22; bkz. Yuhanna 3:3; 5:21; Efesoslular 2:1).

Mesih'in kutsal kanıyla günah pazarından satın alınan can yaşam kutsallığını ve sonsuz yaşamı armağan olarak alır. Buna karşı günah kendi ücretini getirir: Ölüm. Fiziksel ölümü, ardından da sonsuzlar sonsuzu canın işkencesini. Tanrı'dan ayıran yargı ölümüdür bu. Tüm gün belirli bir işte çalışan emekçi ücretini alır. Gelgelelim pek çok ülkede bu ücret temel gereksinimlere bile yetmez. Ama o erkek ya da kadın, hatta çocuk çalıştığı yere elinin emeğini gözünün nurunu dökmüş. Günahın kölesi de beden parçalarını her tür iğrençliğe, bir kötülükten başka bir kötülüğe uşak olarak sunmuş (6:19). Ücreti ne? Ölüm! (6:23). Eski Antlaşma'da onun ölümü şöyle anlatılır: "Dipten kökleri kuruyacak ve üstten dalları solacak. Anısı ülkeden silinecek, sokakta adı kalmayacak. Işıktan karanlığa sürülecek; dünyadan kovulacak" (Eyub 18:16-18). "Doğrunun anılması kutluluktur; ama kötülerin adı çürür" (Kutsal Kitap'tan Özdeyişler 10:7). Günahla ölüm bileşiminin büsbütün yıkıcı görünümü işte bu!

Günahın ücreti ölüm. Buna karşı Tanrı'nın armağanı (*harisma*) sonsuz yaşam.. *Harisma* ile *haris* (kayra) aynı kökenli sözdür. Buna karşı kişiyi köle yapan, sonundaysa umutsuz ölümü oluşturan ruhsal yasanın ne denli zalim bir köle ağası olduğu düşünülmeli. Ölüm, ücretlerin en berbatıdır. Tanrısal armağan her bakımdan canı ihya eden sağlayıştır. Ona sadece Rab İsa Mesih aracılığıyla kavuşulabilir. Başka hiçbir yolla sağlanamayan kutsallık göksel armağanla donatılmanın parlak sonucudur.

Devletin yasaları suçluyu, zararı yok serbestsin diyerek salıvermez; gerekli cezayı kesenkes yapıştırır. Doğa, yasalarına saygısız keskin acımazlıkla cezalandırır; hiç kimseyi bağışlamaz. Tıbbın yasaları yanlış ilaç yutanı affetmez; değişmez belitini uygular. Ulusun yasaları onları çiğneyene acı duymaz. Ülke yasasının dilediği cezayı kaşını kırpmadan yerine getirir: "Günahın karşılığı ölümdür" (6:23) yargısı evrende en köklü yargılamadır. Tanrı buna ilişkin uyarıyı Adem'le Havva'ya vurguladı (bkz. Yaratılış 2:17). Günahın soyumuza girişinden sonra Tanrı kesin yargıyı bildirdi (bkz. Yaratılış 3:19; Çölde Sayım 16:29,30). Bu yerlerde günahın yasal yargılanışı anımsatılır. Musa ve kral Hezekya günahın yargıyla ilgili olduğunu belirtir (bkz. Mezmur 90:7-9,11; Yeşaya 38:17,18). Yeni Antlaşma'da bu gerçek hep anımsatılır (5:12,14,16,17; bkz. II.Korintoslular 5:10; İbraniler 9:27,28; Yuhanna 8:34). Haberci Petros aynı cezayı belirtir (I.Petros 4:6). İsa Mesih günahın cezasını taşımak için çarmıhta öldü (4:24,25; 6:9,10; 8:3,10,11; bkz. Galatyalılar 3:13). Mesih'in ölümler arasından dirilişi hem kurtuluşumuzun, hem de doğruluğumuzun kanıtı ve mühürüdür (4:25). Kurtuluşumuz Golgota haçında gerçekleşti, Mesih'in boş bıraktığı mezarda belgelendi: Bu ortamda RAB Tanrı verdiği sağıtöre ve etik yasalarına saygısızlıkla, düşüncesizlikle karşı çıkan, göksel ilkelerini çiğneyeni din icaplarıyla, hayır-sevapla, kuşanım yoluyla serbest bırakmadı; adaletinin gereğini işlerliğe getirdi (bkz. 5:12, 21; Yaratılış 3:19, 22; İbraniler 9:27).

Bu değişmez gerçeğin bilinmesine karşın gururlu-dinci insan kişisel uğraşlarıyla Tanrı'ya beğenileceğini, O'nun gönlünü alacağını tasarlar. Oysa Tanrı, "Benim sağladığım haç ölümüne iman et, seni arıtayım, doğrulukla donatayım" der. Günahlı birey art arda yinelediği din alışkılıklarından tatminlik duyar; ama bu arada bile bile Tanrı kayrasının yürekte kurtuluş eyleminin bütünleyişini tıkar. İnancı bir alışveriş ilişkisine dönüştüren herkesi hüsrana bekler. Tanrı, "Sağladığım kayraya güven, Mesih'ime iman et" derken.. Bu insan en sonunda acımasızca kaybolacaktır.

Bu bölümde geçen bazı anlamlı kullanımlar üzerinde durmamız da aydınlatıcıdır: 'Ölümünün benzerliğinde O'nunla birleştik' (*symfitos*, 6:5). 'Eski insan benliğimiz O'nunla birlikte çarmıha çakıldı' (*systavroo*, 6:6). 'Mesih'le birlikte öldük' (*apothnisko syn Hristo*, 6:8). 'O'nunla birlikte yaşayacağız' (*syzao*, 6:8). Bu bileşik kullanımlar mektubun başka yerlerinde de geçer. Hellence'de *syn*, birlikte özdeşlikte bileşimli varlıklara ilişkin kullanılır. Örneğin sentez, sentetik, sinonim, sinagog, vb. *Romalılar*'da ve ayrı ayrı mektuplarda inanlının Mesih'le bileşim durumunda olduğu bu kullanımla anlatılır. Başka yerlerde buna yine değinilecek.